

Наловиха и риба, пекоха миди и раци, ядоха, сетне прегледаха лодката, полегнаха и подхванаха разговори за пътуването. Орфей смяташе, че всичко вече е минало, че те още сега, още дотечера, още утре ще поемат нагоре към голямата мътна река.

— Не е опасно вече, — рече Орфей.

— Сега е най-опасно, — отсече Кир. И той обясни защо именно сега е най-опасно. Владетелят е пустнал стотици моряци, придворни рибари, конници и прислужници да го търсят и по вода, и по суша. Те, естествено, ще го търсят по пътищата към неговия роден край. Те сега оглеждат всички пътници, претърсват ги, проверяват ги, задържат ги докато разберат кои са и откъде са. Ако тръгнат веднага нагоре, няма нищо чудно да ги хванат в града при трите реки. Там сигурно ще дигнат всичко на крак. Управителят, за да се докара пред владетеля, ще спира всички младежи и ще им гледа дори и зъбите.

Орфей пребледня. Ами сега? Какво ще се прави? Тук ли ще остане той, на половината път, след като толкова се радва, че опасността е минала и че наскоро ще си бъде у дома? Кир го погледна под вежди, сви устни и додаде:

— Трийсетина дни ще трябва да прекараме на острова при мама. И когато съгледвачите се уморят да търсят и да претърсват, когато се забрави за бягството ти, тогава ще поемем нагоре. Ще има време да превариш късните дъждове. Ще пътуваш по сухо...

Все пак Орфей клюмна и се натъжи дълбоко. Но скоро привикна и с тази мисъл. Пък щом трябва да почака — ще почака. По-добре ли ще бъде да избърза и да го хванат по пътя! Тогава вече няма да се отърве от затвора на страшния владетел. След обед, отморени, сити и ободрени, те поте-